In de gevoegde zaken:

1. MANNESMANN A.G., te Düsseldorf (zaak 4-59);

2. RUHRSTAHL A.G., te Witten (zaak 5-59);

3. GUSSSTAHLWERK GELSENKIRCHEN A.G., te Gelsenkirchen (zaak 6-59);

4. GUSSSTAHLWERK WITTEN A.G., te Witten (zaak 7-59);

5. NIEDERRHEINISCHE HÜTTE A.G., te Duisburg (zaak 8-59);

6. BOCHUMER VEREIN FÜR GUSSSTAHLFABRIKATION A.G., te Bochum (zaak 9-59);

7. STAHLWERKE BOCHUM A.G., te Bochum (zaak 10-59);

8. AUGUST THYSSEN-HÜTTE A.G., te Duisburg-Hamborn (zaak 11-59);

9. HÜTTENWERK OBERHAUSEN A.G., te Oberhausen (zaak 12-59);

10. PHOENIX-RHEINROHR A.G., te Düsseldorf (zaak 13-59);

Verzoeksters,

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg-Bertrange,
ten kantore van mr. W. von Simson,
bijgestaan door mr. W. von Simson,
advocaat bij het Oberlandesgericht te Düsseldorf,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

Verweerster,

ten deze domicilie kiezende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,
vertegenwoordigd door mr. F. van Houten, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
bijgestaan door mr. W. Schneider, advocaat te Frankfort a/Main,

betreffende de beroepen tot nietigverklaring van de individuele beschikkingen van de Hoge Autoriteit van 6 januari 1959 betreffende de terugbetaling van voorlopige vereveningsuitkeringen welke door het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot aan verzoeksters zijn gedaan,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*

L. Delvaux, *Kamerpresident,*

O. Riese, Ch. L. Hammes (*Rapporteur*) en N. Catalano, *Rechters,*

Advocaat-Generaal: K. Roemer,

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende:

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I. Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

A. DE GRONDSLAGEN VAN DE VEREVENINGSINSTELLING

1. De situatie op de schrootmarkt in de Gemeenschap wordt daardoor gekenmerkt, dat de binnenlandse schrootvoorraden niet voldoende zijn om het verbruik te dekken en tevens de voorraden te vormen, welke voor een normale bedrijfsvoering van de ondernemingen nodig zijn; dit maakt het noodzakelijk, dat schroot uit derde landen wordt ingevoerd.

De prijs van derdelanden schroot is aanzienlijk hoger dan die van schroot dat binnen de Gemeenschap wordt ingezameld. Daarom bleek reeds vóór de instelling van de gemeenschappelijke markt een vereveningsinstelling voor ingevoerd schroot noodzakelijk, teneinde de regelmatige bevoorrading met schroot tegen redelijke prijzen te kunnen verzekeren.

2. Nadat eerst een vrijwillig vereveningsstelsel onvoldoende was gebleken, heeft de Hoge Autoriteit krachtens artikel 53, lid 1, sub b, van het Verdrag E.G.K.S., bij beschikking 22-54 van 26 maart 1954 (Publikatieblad, 1954, No. 4, blz. 286) zelf een financiële instelling geschapen voor de prijsverevening van derdelanden schroot, die voor alle schrootverbruikende ondernemingen van de Gemeenschap verplicht werd gesteld.

Deze nieuwe verplichte vereveningsinstelling werd nader geregeld bij de beschikkingen 14-55 van 26 maart 1955 (Publikatieblad 1955, No. 8, blz. 685) en 2-57 van 26 januari 1957 (Publikatieblad 1957, No. 4, blz. 61) „met betrekking tot de oprichting van een financiële instelling ter verzekering van een gelijkmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt".

3. Bij deze beschikkingen heeft de Hoge Autoriteit

een systeem ingesteld voor de gemeenschappelijke aankoop van schroot en

een financiële instelling in het leven geroepen voor de prijsverevening van derdelanden schroot en van daarmede gelijkgesteld schroot (scheepssloopschroot en andere dure schrootsoorten).

4. De Regeringen van de zes Lid-Staten hadden in het jaar 1953 een algemeen verbod van schrootuitvoer uitgevaardigd; het volgende jaar maakten zij daarop een uitzondering voor scheepssloopschroot, voorzover dat, na verplicht te zijn aangeboden aan het Gemeenschappelijk Bureau, door dit Bureau niet voor de Gemeenschap werd aangekocht.

5. Op grond van bovengenoemde algemene beschikkingen werd ten bate van de schrootverbruikende ondernemingen een verevening toegepast tussen de (hogere) prijs van uit derde landen ingevoerd of daarmede gelijkgesteld schroot enerzijds, en de prijs van gemeenschapsschroot anderzijds.

Alle schrootverbruikende ondernemingen van de Gemeenschap werden verplicht tot betaling van de bijdragen, die noodzakelijk waren in het belang van de verevening en voor de aankoop van schroot in derde landen.

6. Krachtens de beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57 werd het beheer van de vereveningsinstelling onder verantwoordelijkheid van de Hoge Autoriteit opgedragen aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (hierna te noemen „Gemeenschappelijk Bureau") en aan het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot (hierna te noemen „Fonds"), coöperatieve verenigingen naar Belgisch recht, welke reeds in 1953 door 22 staalproducenten van de Gemeenschap waren opgericht.

a) Het Gemeenschappelijk Bureau was bevoegd om voor rekening van de ondernemingen van de Gemeenschap schroot te kopen;

het moest voorts het Fonds adviseren omtrent alle vraagstukken betreffende de schrootverevening.

Volgens de beschikkingen 14-55 (artikel 5) en 2-57 (artikel 11) was het Gemeenschappelijk Bureau, na akkoordverklaring van het Fonds, belast met de onderhandelingen over inkoop voor gemeenschappelijke rekening.

Het kon eveneens „voor zover dit in verband met een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt noodzakelijk is", rechtstreeks koopcontracten sluiten voor rekening van later aan te wijzen afnemers.

b) Het Fonds was het uitvoerend orgaan van de verenigingsinstelling; het besliste over de hoeveelheden schroot die voor verevening in aanmerking kwamen, bepaalde het percentage van de bijdragen, stelde de afrekeningstijdvakken vast, bepaalde het bedrag van de door de ondernemingen te betalen bijdragen, deelde deze de betalingstermijnen mede en was gerechtigd de bijdragen te innen; voorts was het belast met de betaling van de vereveningsuitkeringen.

7. Als vertegenwoordigers van de vereveningsinstelling bestonden in alle Lid-Staten regionale bureaus, die

aan het Gemeenschappelijk Bureau mededeelden, hoe groot de behoefte aan ingevoerd schroot was bij de ondernemingen in elk der landen van de Gemeenschap, en door het verstrekken van deze gegevens het Bureau in de gelegenheid stelden over de aankoop van schroot te onderhandelen;

de schrootleveranciers mededeelden, aan welke ondernemingen het schroot moest worden afgeleverd;

aan het Fonds de voor de verevening in aanmerking komende hoeveelheden schroot mededeelden, die aan de ondernemingen in hun gebied waren geleverd; op grond van deze rapporten berekende het Fonds het totale bedrag van hetgeen binnen de Gemeenschap uit hoofde van de verevening was verschuldigd,

de verveningsbijdragen per ton aangekocht schroot en het positieve of negatieve saldo voor ieder land;

met het Fonds samenwerkten voor de betaling van de uit hoofde van de verevening verschuldigde bedragen.

Geen van de beschikkingen van de Hoge Autoriteit bevat bepalingen omtrent de organisatie, de samenstelling en de werking van de regionale bureaus. Voordat de verplichte vereveningsinstelling was opgericht waren de regionale bureaus reeds door de schrootverbruikende ondernemingen in het leven geroepen; later zijn zij door deze instelling overgenomen.

8. In Duitsland was het regionale bureau de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft G.m.b.H. (hierna te noemen D.S.V.G.).

Afgezien van de bovenbeschreven werkzaamheden ten dienste van de vereveningsinstelling was de D.S.V.G. er ook mede belast, voor de schrootverbruikende ondernemingen de contracten uit te voeren, welke het Gemeenschappelijk Bureau had voorbereid of afgesloten met de schrootleveranciers; met name betaalde de D.S.V.G. de leverancier voor rekening van de afnemers.

B. DE FEITELIJKE SITUATIE

1. Gedurende de periode van 31 augustus 1956 tot 8 juli 1957 sloot het Gemeenschappelijk Bureau voor rekening van later aan te wijzen ondernemingen zes globale overeenkomsten met de schroothandel „Hansa Rohstoffverwertung G.m.b.H." te Düsseldorf (nader te noemen de „Hansa"); deze overeenkomsten, welke bij het processdossier zijn gevoegd, worden in de brieven van het Gemeenschappelijk Bureau aangeduid als „contracten". Deze contracten, welke het Gemeenschappelijk Bureau in de ontvangstbevestiging „koopcontracten" noemt, bevatten nauwkeurige aanwijzingen omtrent hoeveelheid, prijs en herkomst van het schroot. Wat dit laatste betreft noemen de brieven: IJsland, Engeland en andere buiten de Gemeenschap gelegen gebieden.

In twee van de ontvangstbevestigingen wordt omtrent de herkomst medegedeeld, dat het het zogenaamd „substitutieschroot" betreft.

2. De koopcontracten verwijzen uitdrukkelijk naar de algemene voorwaarden, opgesteld door het Gemeenschappelijk Bureau, waarin onder meer is bepaald

dat de koopovereenkomst steeds wordt gesloten in opdracht en voor rekening van later aan te wijzen ondernemingen en dat de regionale bureaus het recht hebben de afnemers aan te wijzen;

dat de verkoper bescheiden dient over te leggen ten bewijze dat het schroot inderdaad afkomstig is uit het in de koopbrief vermelde land.

De algemene voorwaarden bevatten voorts nog de volgende bepalingen:

Voor scheepssloopschroot dat uit de Gemeenschap afkomstig is zal aan het Gemeenschappelijk Bureau een lijst worden verstrekt met de namen, het gewicht en de tonnage van de schepen. Voorts moeten de inklaringsformulieren worden overgelegd en de op de schepen betrekking hebbende koopcontracten, alsmede een verklaring van de instantie onder wier toezicht het slopen heeft plaatsgehad.....

Wat betreft van schepen afkomstig of soortgelijk schroot hebben het Fonds of zijn vertegenwoordigers het recht, de sloopwerkzaamheden te controleren.

.....

Wat betreft ander binnen de Gemeenschap aanwezig materiaal, waarop de door de Hoge Autoriteit uitgevaardigde voorschriften niet van toepassing zijn, dienen verklaringen te worden overgelegd van regeringsinstellingen of van andere instanties die daarmede zijn belast, waaruit blijkt dat de betrokken objecten of het daarvan afkomstige schroot voor de export naar derde landen zijn vrijgegeven, daar het Gemeenschappelijk Bureau van aankoop heeft afgezien.....

3. Overeenkomstig de bepalingen van de algemene voorwaarden heeft de D.S.V.G. verzoeksters aangewezen als de ondernemingen die gerechtigd waren het onderhavige schroot in ontvangst te nemen; gedurende de daarop volgende maanden heeft de Hansa verschillende malen schroot geleverd. De leveringen aan de afnemer werden steeds voorafgegaan van bewijzen van toewijzing van de D.S.V.G.; na de ontvangst van het schroot zonden de onder-

nemingen aan de Hansa bericht, dat het schroot was aangekomen, en aan de D.S.V.G. een afrekening. De facturen van de Hansa waren volgens geldend verbruik ten name van de D.S.V.G. gesteld. D.S.V.G. deelde de afnemers van het schroot mede, welke prijs zij moesten betalen (het betrof hier de binnenlandse prijs van het schroot, derhalve zonder het vereveningsbedrag). Te dien einde werden via een clearing systeem de bedragen, welke de schrootverbruikende onderneming wegens de aankoop van schroot of wegens de vereveningsbijdragen verschuldigd was, op de rekening van een door de D.S.V.G. aangewezen schrootleverancier overgemaakt. Deze laatste kon, doch behoefde niet noodzakelijkerwijs dezelfde te zijn als degene die het schroot had geleverd aan de onderneming die de betaling verrichtte; in het laatste geval werd de onderneming voor het bedrag van de verrichte betaling door de D.S.V.G. gecrediteerd in mindering op de bedragen welke zij uit anderen hoofde verschuldigd was. De vereveningsuitkeringen waarop elke schrootkoper, op grond van de door hem aan het Fonds verstrekte inlichtingen, aanspraak kon maken, betaalde de D.S.V.G. niet aan deze onderneming zelf, doch rechtstreeks aan de schrootleverancier ter gedeeltelijke betaling.

4. De bewijzen van herkomst welke een Hollandse schrootleverancier, de „Zeeuwse Metaalmaatschappij", aan de Hansa verstrekte en deze laatste weer aan de D.S.V.G., teneinde de aanspraken op de verevening te bewijzen, waren verklaringen, welke door het Hoofd van de afdeling „IJzer en Staal" van het Nederlandse Ministerie van Economische Zaken waren afgegeven.

Deze verklaringen luidden als volgt: „... blijkens te mijner beschikking staande gegevens (kunt U) exportrechten ontlenen aan de sloop van het ... stoomschip ... tot een hoeveelheid van ... ton staalschroot."

5. De schepen, waarvoor deze bewijzen van herkomst waren afgegeven, waren in werkelijkheid echter niet voor de sloop bestemd of waren op dat tijdstip reeds gesloopt; derhalve bestond het in de bewijzen van herkomst vermelde scheepssloopschroot, dat in aanmerking moest komen voor verevening, in werkelijkheid niet.

6. Bij brief van 27 november 1958 deelde de Hoge Autoriteit verzoeksters mede, dat de aan haar verrichte betalingen uit hoofde van de verevening, ten onrechte waren geschied, en verzocht zij haar, de betreffende bedragen aan de financiële instelling terug te betalen.

7. Nadat verzoeksters terugbetaling hadden geweigerd, vaardigde de Hoge Autoriteit de bestreden individuele beschikkingen van 6 januari 1959 uit, waarin verzoeksters werd bevolen, vóór 31 januari 1959 bepaalde bedragen te storten bij het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot te Brussel, of bij de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft te Düsseldorf ten behoeve van het Fonds. Deze beschikkingen vormen executoriale titels in de zin van artikel 92 van het Verdrag E.G.K.S.

8. Op 14 februari 1959 hebben de tien verzoeksters tegen deze beschikkingen gelijkluidende beroepen ingesteld.

II. Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeksters:*

1. concluderen dat het den Hove behage

   a) nietig te verklaren de tot haar gerichte individuele beschikkingen van de Hoge Autoriteit van 6 januari 1959 betreffende de terugbetaling van voorlopige vereveningsuitkeringen welke door het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot aan verzoeksters zijn gedaan;

   b) de Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen;

2. subsidiair verzoeken om aanhouding van de zaak tot het tijdstip waarop de organen van de vereveningsinstelling een definitieve afrekening hebben opgesteld, eventueel met vaststelling van termijnen voor deze afrekening;

3. meer subsidiair en voor zover nodig, voor het geval het Hof zou meegaan met de stellingen van de Hoge Autoriteit, aanvoeren dat zij recht hebben op compensatie op grond van een vordering

tot schadevergoeding tegen de Hoge Autoriteit wegens dienstfout van haar organen.

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

a) de beroepen te verwerpen;

b) de vordering wegens compensatie niet-ontvankelijk te verklaren of althans af te wijzen;

c) het verzoek tot aanhouding van de zaak af te wijzen;

d) verzoekster in de kosten te veroordelen.

III. Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. ONBEVOEGDHEID VAN DE HOGE AUTORITEIT TOT HET GEVEN VAN BESCHIKKINGEN EX ARTIKEL 92 VAN HET VERDRAG E.G.K.S.

Verzoeksters zijn van mening, dat de Hoge Autoriteit niet de bevoegdheid had langs administratieve weg de terugbetaling van de vereveningsbedragen te bevelen, zoals in de bestreden individuele beschikkingen is geschied.

1. Verzoeksters verzetten zich er tegen, dat de bestreden beschikkingen zijn uitgevaardigd in de vorm van beschikkingen welke titel van tenuitvoerlegging vormen in de zin van artikel 92 van het Verdrag E.G.K.S.

Het Verdrag geeft een limitatieve opsomming van de gevallen, waarin de Hoge Autoriteit in haar beschikkingen zekere geldelijke verplichtingen van de ondernemingen kan vaststellen; daarbij gaat het uitsluitend om geldelijke verplichtingen die in het Verdrag zelf zijn neergelegd, zonder dat daarbij enige andere rechtsregel van toepassing is. In casu is geen van deze gevallen aan de orde.

Verweerster antwoordt, dat de individuele beschikking, waarin de verplichting tot terugbetaling is vastgelegd, gelijk is te stellen

met een beschikking houdende verplichting tot betaling (bijvoorbeeld van vereveningsbijdragen); dit is het enige middel, dat het Verdrag ter beschikking van de Hoge Autoriteit stelt om een onwillige onderneming, via een rechtsgeldige procedure, er toe te dwingen haar geldelijke verplichtingen na te komen.

Voorts is verweerster van mening, dat het recht tot terugvordering tot het publiekrecht behoort; volgens artikel 92 is zij derhalve verplicht de terugbetaling te bevelen bijwege van een executoriale beschikking.

Aan haar bevoegdheid om bij een beschikking de terugbetaling te bevelen van hetgeen aan vereveningsbedragen is uitbetaald, wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de uitvoering van de verevening is toevertrouwd aan een bijzonder orgaan, te meer nu zij op elk gewenst tijdstip de bevoegdheden, die zij aan dit orgaan heeft gedelegeerd, tot zich kan trekken en zelf kan uitoefenen.

2. *Verzoeksters* stellen voorts, dat de Hoge Autoriteit haar bevoegdheid tot het uitvaardigen van een beschikking waarbij financiële verplichtingen worden opgelegd, evenmin kan baseren op artikel 53 van het Verdrag E.G.K.S.

Niet houdbaar is de stelling van de Hoge Autoriteit, dat de bevoegdheid tot oprichting van een financiële instelling de algemene bevoegdheid tot het geven van administratieve aanwijzingen waaruit geldelijke verplichtingen voortvloeien impliceert; zij had in de beschikkingen tot oprichting van de financiële instelling, die met algemene stemmen door de Raad van Ministers zijn goedgekeurd, duidelijk moeten bepalen, in welke gevallen zij zich het recht tot het geven van executoriale beschikkingen, waaruit geldelijke verplichtingen voortvloeien, voorbehield.

Dit nu is niet het geval met beschikkingen waarbij terugbetaling wordt bevolen.

Dergelijke beschikkingen zijn derhalve noch gegrond op het positieve recht van het Verdrag E.G.K.S., noch op de ter uitvoering

van artikel 53 gegeven beschikkingen; een stilzwijgende aanvulling van de bepalingen van het Verdrag zou in strijd zijn met zijn normatief karakter.

Verweerster antwoordt, dat zij in het kader van de door haar opgerichte vereveningsinstelling krachtens artikel 53 lid 1, sub b, van het Verdrag uitdrukkelijk verplicht is, alle maatregelen te nemen welke voor de goede gang van zaken bij deze instelling noodzakelijk zijn.

De Hoge Autoriteit ontkent voorts, dat een beschikking, waarin de terugbetaling wordt gevorderd van hetgeen aan vereveningsbedragen te veel is uitbetaald, het geoorloofde te buiten zou gaan. Het recht tot het nemen van dergelijke maatregelen spreekt vanzelf; ook zonder goedkeuring van de Raad van Ministers komt dit recht aan de Hoge Autoriteit toe.

3. *Verzoeksters* voeren voorts aan, dat in vele gevallen het teveel betaalde zou moeten worden teruggevorderd van een schroothandelaar die niet behoort tot de ondernemingen van de E.G.K.S. en tegen wie derhalve geen administratieve beschikking kan worden uitgevaardigd.

Indien werd aangenomen, dat een procedure tot inning van een geldvordering in de vorm van een administratieve beschikking geoorloofd is, dan zou de rechtsbescherming die de ondernemingen van de Gemeenschap genieten, wanneer het geldelijke verplichtingen ten opzicht van de Hoge Autoriteit betreft, geringer zijn dan die welke geldt voor de ondernemingen buiten de Gemeenschap.

Verweerster antwoordt, dat het Hof van Justitie verzoeksters een volledige waarborg biedt tegen de van haar afkomstige beschikkingen; aan de wettigheid der bestreden beschikkingen wordt geen afbreuk gedaan door het (processuele) nadeel, dat volgens verzoeksters aan de procedure tot terugvordering is verbonden.

4. Met betrekking tot het middel onbevoegdheid van de Hoge Autoriteit voeren *verzoeksters* nog aan dat uit de beschikkingen in de zin van artikel 92 in ieder geval duidelijk behoort te blijken

dat bepaalde vereveningsuitkeringen *aan verzoeksters* zijn gedaan;

dat deze betalingen ten onrechte hebben plaatsgehad, daar de Hoge Autoriteit alleen in een dergelijk geval bevoegd is tot het geven van een beschikking.

In dit verband stellen verzoeksters, dat de vereveningsbedragen niet aan haar zelf zijn betaald, doch aan de D.S.V.G., en door laatstgenoemde aan de schrootleveranciers zijn doorbetaald, zonder dat de schrootverbruikende ondernemingen daartoe opdracht hadden gegeven.

Deze betalingen aan derden konden evenmin betalingen zijn *ten bate van* verzoeksters, daar deze geen verplichtingen hadden ten opzichte van degenen die de betalingen ontvingen.

Immers, aangenomen dat verzoeksters het betreffende schroot hebben gekocht, zo kon dit uitsluitend zijn geschied op grond van een overeenkomst, gesloten door het Gemeenschappelijk Bureau; doch nu zij geen geldige opdracht tot die overeenkomst hadden verleend, werden zij daardoor niet gebonden.

Overigens werd in deze overeenkomst bepaald, dat de levering betrekking moest hebben op schroot, dat voor verevening in aanmerking kwam, en had de verkoper de verplichting, de documenten over te leggen waaruit zonder enige twijfel bleek dat het recht op verevening bestond. Indien in feite het geleverde schroot niet voor verevening in aanmerking kwam, dan kon de leverancier niet betaling van de koopprijs vorderen, althans niet van dat gedeelte, dat verschuldigd was en betaald moest worden op grond van het recht op verevening dat in het verkoopcontract was overeengekomen.

Hieruit volgt, dat ofwel het geleverde schroot voor verevening in aanmerking kwam, zodat de Hoge Autoriteit geen recht heeft op terugbetaling, ofwel dat het niet voor verevening in aanmerking kwam, in welk geval de betaling, waarvan de Hoge Autoriteit de terugstorting vordert, niet is verricht ter nakoming van een verplichting van verzoeksters en derhalve niet aan of ten bate van

verzoeksters. De bestreden beschikkingen kunnen derhalve geen betrekking hebben op een vordering, die naar haar aard kon worden vastgesteld in een beschikking van de Hoge Autoriteit gericht tot verzoeksters.

Bij de bespreking van het middel schending van het Verdrag antwoordt *verweerster* uitvoerig op dit betoog van verzoeksters (zie onder sub D).

5. Voor zover de Hoge Autoriteit haar bevoegdheid baseert op een ongerechtvaardigde verrijking van *verzoeksters,* voeren deze aan, dat zij niet kunnen zijn verrijkt door de betaling van de D.S.V.G. aan de Hansa; immers, zij behoeven nooit anders dan de binnenlandse prijs te betalen, ongeacht de herkomst van het schroot.

Verweerster is daarentegen van mening, dat verzoeksters wel degelijk zijn verrijkt, daar zij vereveningsbedragen hebben ontvangen zonder daarop recht te hebben; overigens kunnen zij een vordering tot schadevergoeding instellen tegen de verkoper.

6. Wat de inhoud van de bestreden beschikkingen betreft verwijten *verzoeksters* de Hoge Autoriteit, dat zij daarin heeft vastgesteld, dat er tussen de Hansa en verzoeksters een overeenkomst bestond. Verweerster was hiertoe echter niet bevoegd; zij mag in haar beschikkingen alleen de publiekrechtelijke betrekkingen tussen verzoeksters en de Gemeenschap regelen, doch zij mag niet haar aanspraken trachten te rechtvaardigen door, naar aanleiding van een beweerde overeenkomst tussen de Hansa en verzoeksters, bepaalde stellingen te poneren welke tot het privaatrecht behoren.

Verweerster antwoordt, dat zij een privaatrechtelijke vordering inderdaad niet via een administratieve beschikking mag innen, doch dat zij wèl bevoegd is tot de constatering van een dergelijke vordering ter motivering van een publiekrechtelijke vordering.

De Hoge Autoriteit was derhalve in het onderhavige geval bevoegd te oordelen over vragen van privaatrecht, daar zij in het algemeen tot taak heeft na te gaan, of de vereisten voor het bestaan van een publiekrechtelijke vordering zijn vervuld.

B. DÉTOURNEMENT DE POUVOIR

1. Verzoeksters stellen, dat de Hoge Autoriteit détournement de pouvoir heeft begaan door misbruik te maken van procesrecht; immers, hoewel er geen sprake is van een geldelijke verplichting welke rechtstreeks uit de financiële instelling voortvloeit, wil zij door middel van de bestreden beschikkingen een dergelijke verplichting scheppen en maakt zij te dien einde gebruik van de korte procedure waarover zij alleen de beschikking heeft voor de constatering en inning van vorderingen wier rechtsgrond duidelijk uit het Verdrag valt af te leiden.

Dusdoende maakt de Hoge Autoriteit gebruik van de administratieve procedure tot inning van geldvorderingen om de gevolgen van zekere frauduleuze handelingen op bepaalde ondernemingen af te wentelen.

Verweerster antwoordt, dat verzoeksters wel degelijk een geldelijke verplichting hebben, daar de verevening haar tot voordeel heeft gestrekt. De Hoge Autoriteit heeft gebruik gemaakt van het enige middel dat zij te harer beschikking had om terugbetaling te verkrijgen.

2. Voorts achten *verzoeksters* het een misbruik van procesrecht, dat de Hoge Autoriteit de weg van een administratieve beschikking heeft bewandeld om aannemelijk te maken dat door het gemengde complex van regelingen van publiek- en privaatrecht haar aanspraken worden gerechtvaardigd, en dat zij daarbij in de bestreden beschikkingen bepaalde privaatrechtelijke stellingen heeft geponeerd, zoals „verzoeksters hebben betaling ontvangen" of „zij zijn door de verevening bevoordeeld". Dat kan niet leiden tot een definitieve oplossing voor het onderhavige probleem. De bestreden beschikkingen berusten voornamelijk op een burgerrechtelijke rechtsverhouding. Toch wil de Hoge Autoriteit verzoeksters elk argument aan het burgerlijk recht ontleend ontnemen, door aan te voeren dat haar vordering alleen van publiekrechtelijke aard is.

Verweerster antwoordt, dat de vereveningsinstelling in haar geheel tot het publiekrecht behoort en dat de rechten en verplichtingen

der ondernemingen, die uit deze instelling voortvloeien, eveneens tot het publiekrecht behoren.

Het begrip „complex" is onjuist; de betaling van vereveningsuitkeringen is van publiekrechtelijke aard en bijgevolg de terugvordering van ten onrechte betaalde vereveningsuitkeringen eveneens.

C. *SCHENDING VAN WEZENLIJKE VORMVOORSCHRIFTEN*

Verzoeksters zijn van mening, dat de inhoud van de bestreden beschikkingen geenszins beantwoordt aan de voorwaarden die artikel 15 van het Verdrag stelt voor de motivering van de beschikkingen van de Hoge Autoriteit; immers, uit de beschikkingen valt niet af te leiden, op welke feitelijke of juridische gronden de geldelijke verplichting, die in een executoriale titel is neergelegd, berust.

In het bijzonder zou uit de motivering duidelijk moeten blijken, waarom betalingen aan een derde moeten worden beschouwd als voorlopige vereveningsbetalingen ten bate van de ondernemingen (van verzoeksters).

De rechtsgrond van deze, in feite aan een derde verrichte betalingen, op grond waarvan verzoeksters tot terugbetaling zijn verplicht, is in de bestreden beschikkingen niet vermeld.

De motivering, welke later in het verweerschrift is gegeven, kan de schending van wezenlijke vormvoorschriften, bestaande in het ontbreken van motivering voor de bestreden beschikkingen niet goedmaken.

Overigens zijn de bestreden beschikkingen in zoverre niet met redenen omkleed, dat daarin niet is aangeduid uit welke feiten voortvloeit

dat een gedeelte van het aan verzoeksters geleverde schroot niet voor verevening in aanmerking kwam en dat de bedragen waarvan teruggave wordt gevorderd ten onrechte zijn betaald; de enkele stelling dat het noch derdelanden schroot noch

scheepssloopschroot betrof is niet terzake dienend, aangezien ook de mogelijkheid bestond gemeenschapsschroot te leveren, dat, dank zij de toekenning van exportrechten, voor verevening in aanmerking kwam;

dat het door verzoeksters ontvangen schroot inderdaad afkomstig was van dit gedeelte van de geleverde partijen, en niet van een ander deel dat bijna in zijn geheel voor de verevening in aanmerking kwam.

Voor zover in de overwegingen van de beschikkingen wordt gesteld, dat het door verzoeksters ontvangen schroot ten onrechte als scheepssloopschroot is aangeduid, geven de bestreden beschikkingen de feitelijke situatie niet juist weer, aangezien noch de contracten van het Gemeenschappelijk Bureau noch de bewijzen van toewijzing van de D.S.V.G. van scheepssloopschroot spreken; voorts wordt in de beschikkingen buiten beschouwing gelaten, dat het door verzoeksters ontvangen schroot zogenaamd substitutieschroot kan zijn geweest.

Verweerster antwoordt, dat de bestreden beschikkingen een voldoende motivering bevatten voor de vorderingen van de Hoge Autoriteit.

In logische volgorde is in de beschikkingen aangeduid, op welke wijze de Hoge Autoriteit haar vordering op verzoeksters motiveert en op welke grondslag de genomen maatregelen berusten, alsmede dat deze maatregelen noodzakelijk waren. De beschikkingen behoeven niet noodzakelijkerwijs nauwkeurige aanwijzingen te bevatten omtrent de betalingsmethoden van de D.S.V.G., waarvan verzoeksters trouwens volledig op de hoogte zijn.

Overigens zijn de bestreden beschikkingen een jaar na de ontdekking van het bedrog tot stand gekomen; intussen zijn verzoeksters op de hoogte gesteld van alle feitelijke gegevens omtrent de vereveningsbedragen die op grond van valse bewijzen van herkomst ten onrechte zijn uitbetaald.

De beweerde gebrekkige motivering heeft verzoeksters bij het instellen van beroep tegen de beschikkingen niet benadeeld. De Hoge Autoriteit behoefde daarom in de beschikking niet een grote hoeveelheid details op te nemen: met name behoefde zij niet te motiveren, dat een aan een derde (de Hansa) verrichte betaling door verzoeksters was ontvangen, noch in sommige van de beschikkingen bijzondere beschouwingen te wijden aan het begrip substitutieschroot, daar het alleen gaat om de vraag of het aan verzoeksters geleverde schroot al dan niet voor verevening in aanmerking kwam.

D. SCHENDING VAN HET VERDRAG

Volgens *verzoeksters* zijn door de bestreden beschikkingen het Verdrag of zijn uitvoeringsregelingen geschonden doordat

> de beschikkingen titel van tenuitvoerlegging vormen voor een vordering waarvan de feitelijke en juridische gegrondheid niet uit de titel blijkt;
>
> voor zover zij een geldelijke verplichting als bestaande aanmerken of in het leven roepen, de beschikkingen steunen op feiten die niet juist zijn of die niet kunnen worden bewezen.

Eerstgenoemde stelling valt samen met het betoog naar aanleiding van het middel schending van wezenlijke vormvoorschriften (zie boven sub C).

Wat laatstgenoemde stelling betreft menen verzoeksters, dat het bestaan van een geldelijke verplichting afhankelijk is van het bewijs dat

1. aan haar vereveningsbedragen zijn uitbetaald;
2. deze betalingen ten onrechte zijn geschied;
3. *zij* derhalve tot terugbetaling kunnen worden aangesproken;
4. de identiteit van het geleverde schroot vaststaat.

1. *Hebben verzoeksters betaling ontvangen?*

a) *Verzoeksters* wijzen er op, dat zij rechtstreeks geen betaling hebben ontvangen, ofschoon de tekst van de bestreden beschikkingen dit zou kunnen doen geloven; dit wordt door *verweerster* niet bestreden.

b) *Verzoeksters* stellen, dat zij ook indirect geen betaling hebben ontvangen; immers het doen van vereveningsuitkeringen aan een derde kan niet tot eindresultaat hebben gehad, dat zij zelf de betaling hebben ontvangen en daardoor zijn bevoordeeld, omdat

(aa) verzoeksters geen prestatie hebben ontvangen, die aan deze betaling beantwoordde, en

(bb) verzoeksters door deze betaling niet van een verplichting zijn bevrijd, daar zij niet rechtstreeks waren gebonden door de koopovereenkomst tussen het Gemeenschappelijk Bureau en de Hansa.

ad (aa)

Volgens *verzoeksters* baseert de Hoge Autoriteit ten onrechte haar recht op terugvordering op de opvatting, dat de directe of indirecte uitkering van vereveningsbedragen van voordeel is voor de ondernemingen aan wie de betaling – ten laste van de Gemeenschap – plaatsvindt. Immers, niet de onderneming die bij toeval derdelanden schroot verbruikt wordt door de verevening bevoordeeld, doch alle schrootverbruikers gezamenlijk; doel van de verevening is toch, er voor te zorgen, dat derdelanden schroot in voldoende hoeveelheid aanwezig is en dat de prijs wordt aangepast aan die van gemeenschapsschroot. De verbruiker van dit schroot is daardoor niet meer bevoordeeld dan onverschillig welke andere schrootverbruiker (afgezien van de verbruikers van eigen omloopschroot). Verzoeksters leiden hieruit af, dat zij geen vereveningsuitkeringen hebben ontvangen.

Verweerster antwoordt, dat in de opvatting van verzoeksters geen onderscheid wordt gemaakt tussen de economisch-politieke doeleinden van de financiële instelling en haar juridische en technische organisatie. In het huidige ge-

ding gaat het alleen om de vraag, wie rechtens schuldeiser uit de verevening is en of deze schuldeiser in feite prestaties heeft ontvangen. Uit de beschikkingen tot oprichting van de financiële instelling volgt duidelijk, dat de onderneming waaraan het schroot wordt geleverd schuldeiser is terzake van de vereveningsuitkeringen. Verzoeksters ontkennen niet, dat vereveningsbedragen zijn uitbetaald; zij alleen hadden er recht op, deze betaling te ontvangen en de D.S.V.G. heeft, door de vereveningsbedragen aan de schrootverkopers af te dragen, inderdaad een prestatie geleverd aan de ondernemingen door een gedeelte van de verschuldigde koopprijs te betalen.

Hierin komt geen verandering, indien wordt aangenomen, dat tussen verzoeksters en het Gemeenschappelijk Bureau een vertegenwoordigingsverhouding bestond.

ad (bb)

I. *Verzoeksters* stellen, dat zij het onderhavige schroot alleen hebben kunnen verkrijgen op grond van een overeenkomst tussen het Gemeenschappelijk Bureau en de schrootverkopers; zij hebben het niet zelf gekocht.

Door deze overeenkomst zijn zij niet rechtstreeks gebonden, daar het Gemeenschappelijk Bureau wel in opdracht en voor rekening van verzoeksters heeft gehandeld, doch niet uit haar naam kon optreden.

De beschikkingen 14-55 (artikel 5) en 2-57 (artikel 11) bevatten wel de bepaling „Het Gemeenschappelijk Bureau is bevoegd, na goedkeuring van zijn voorstellen door het Fonds, de onderhandelingen over de inkopen voor gemeenschappelijke rekening te voeren. De koopcontracten worden evenwel rechtstreeks tussen de verkopers en de betrokken verbruikers afgesloten."; doch het Gemeenschappelijk Bureau kan eveneens „voor zover dit in verband met de regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt noodzakelijk is, rechtstreeks contracten voor aankoop (en bevrachting) afsluiten voor rekening van later aan te wijzen verbruikers".

Volgens verzoeksters heeft het Gemeenschappelijk Bureau steeds met gebruikmaking van de tweede mogelijkheid scheepssloopschroot gekocht; dat is eveneens in het onderhavige geding het geval.

Harerzijds stelt *verweerster,* dat, krachtens artikel 4 van de algemene voorwaarden, de aanwijzing door de D.S.V.G. van de onderneming als koper, tot gevolg heeft, dat de onderneming partij wordt bij de koopovereenkomst. Zij stelt de vraag, op welke andere rechtsgrond verzoeksters dit schroot zouden hebben kunnen verkrijgen en betalen, dan op grond van dit privaatrechtelijk koopcontract.

Het Gemeenschappelijk Bureau heeft niet zelf gekocht, heeft geen enkele leverantie van schroot ontvangen, heeft geen betaling voor het schroot verricht en heeft geen schroot aan verzoeksters doorverkocht. Alle elementen ter ondersteuning van het door verzoeksters verdedigde standpunt ontbreken derhalve.

Uit de beschikkingen 14-55 en 2-57 volgt ook duidelijk het beginsel, dat het Gemeenschappelijk Bureau alleen bij uitzondering zelf als koper kan optreden en dat het nooit eigenaar mag zijn van schroot, dat zich binnen de Gemeenschap bevindt.

Reeds dit grondbeginsel van de beschikkingen is in strijd met de opvatting van verzoeksters, dat het Gemeenschappelijk Bureau het schroot zelf heeft verkregen en daarna doorverkocht.

Verweerster wijst er voorts op, dat ter uitvoering van de „globale contracten" en de daarin opgenomen algemene voorwaarden, de schrootaankopen steeds zijn verricht „in opdracht en voor rekening van later aan te wijzen ondernemingen".

De Hoge Autoriteit noemt nog enige andere algemene bepalingen in de contracten, die er op wijzen dat de ondernemingen inderdaad de kopers zijn.

II. *Verzoeksters* stellen voorts, dat de last tot het sluiten van koopovereenkomsten, welke de onderlinge betrekkingen tussen het Gemeenschappelijk Bureau en verzoeksters beheerst, niet impliceert het verlenen van vertegenwoordigingsbevoegdheid, waardoor verzoeksters, via het Gemeenschappelijk Bureau, rechtstreeks medecontractanten van de Hansa werden. Het Gemeenschappelijk Bureau heeft dus niet uit naam van verzoeksters gekocht en heeft nooit volmacht ontvangen om verzoeksters ten opzichte van de Hansa te vertegenwoordigen.

Volgens *verweerster* is er inderdaad geen twijfel aan, dat de lasthebber een volmacht nodig heeft om zijn taak te kunnen vervullen.

Dat de ondernemingen, waartoe verzoeksters behoren, jaar in jaar uit bij voortduring en met regelmaat hun schrootaankopen via het Gemeenschappelijk Bureau aan de D.S.V.G. hebben toevertrouwd, heeft niet alleen een onderlinge rechtsverhouding geschapen, doch ook noodzakelijkerwijs een vertegenwoordigingsbevoegdheid ten opzichte van derden met zich gebracht.

Dat verzoeksters organisatorisch nauw met de D.S.V.G. zijn verbonden, bevestigt deze conclusie.

III. Ter ondersteuning van haar stelling dat zij het litigieuze schroot niet hebben gekocht, voeren *verzoeksters* nog aan, dat zij niet op de hoogte waren en nooit op de hoogte zijn gesteld van de afzonderlijke bepalingen van de contracten, met name wat betreft de totale gekochte hoeveelheden, de overeengekomen invoerprijs en de vraag of levering van substitutieschroot was toegelaten.

Naar aanleiding van de door het Gemeenschappelijk Bureau gesloten koopovereenkomsten antwoordt *verweerster*, dat verzoeksters niet op de hoogte behoefden te worden gesteld van de bijzonderheden van de verschillende koopcontracten; de D.S.V.G., die daarmede was belast, heeft zeer nauwe organisatorische banden met de Duitse schrootverbruikende ondernemingen; het inkoopsysteem bestaat reeds geruime tijd en schroot is een produkt, dat zich uitstekend leent voor een dergelijke gang van zaken. Dat de D.S.V.G. voor talrijke bijzonderheden betreffende de uitvoering der overeenkomsten steeds dezelfde methoden volgt en dat de eigenlijke kopers hierbij slechts een geringe rol spelen, mag niet tot de conclusie leiden, dat de ondernemingen min of meer buitenstaande derden blijven, aan wie bij gelegenheid schroot ter beschikking wordt gesteld.

IV. *Verzoeksters* zijn ten slotte van mening, dat, ingeval het schroot niet voor verevening in aanmerking komt, zij de koopprijs niet verschuldigd zijn en dat, ingeval deze prijs ten onrechte wordt betaald, zij niet van een verplichting, die immers niet bestond, kunnen zijn ontslagen.

Verweerster antwoordt hierop, dat het feit dat de leveringen niet in alle opzichten aan de bepalingen van de overeenkomst beantwoordden, een zaak is tussen de contractpartijen (derhalve naar haar mening tussen de ondernemingen en de Hansa), waarbij het Fonds niet is betrokken.

2. *Hadden verzoeksters recht op vereveningsuitkeringen?*

Verzoeksters zijn van mening, dat het gedeelte van de koopprijs, dat wordt gevormd door het vereveningsbedrag, terecht is betaald. Zij voeren deze stelling slechts subsidiair aan, daar naar haar mening de bestreden beschikkingen alleen waarde konden hebben, indien de betaling ten onrechte had plaatsgehad en tevens ter uitvoering van een verplichting van verzoeksters was geschied, hetgeen echter niet het geval is.

a) *Verzoeksters* zetten uiteen, dat de verevening onder andere wordt toegekend voor schrootvoorraden binnen de Gemeenschap, die de bevoegde regering voor uitvoer uit de Gemeenschap vrijgeeft ingeval het Gemeenschappelijk Bureau nalaat het schroot aan te kopen. In het onderhavige geval hebben de verkopers een verklaring van de Nederlandse Regering overgelegd, volgens welke de uitvoer van dit schroot is toegestaan, indien het Gemeenschappelijk Bureau er geen aanspraak op maakt. Dit schroot kwam dus in aanmerking voor verevening, zonder dat behoefde te worden onderzocht, of de verklaring van de Nederlandse Regering terecht of ten onrechte was afgegeven.

Verweerster is daarentegen van mening, dat een vals dokument, zolang de vervalsing niet is ontdekt, rechtens geldig kan zijn en derden op een dwaalspoor kan brengen, doch dat het nimmer een zelfstandig recht op uitvoer kan scheppen. Het gaat hier niet om een vraag van goede of kwade trouw, doch om de bijbrenging van het bewijs, door middel van objectieve gegevens, dat recht op verevening bestaat.

b) *Verzoeksters* stellen voorts, dat de vereveningsinstelling – dat wil zeggen de organisatie te Brussel, het Fonds, het Gemeenschappelijk Bureau, de regionale bureaus – een eenheid vormt en dat alle hoeveelheden schroot, welke het Gemeenschappelijk Bureau aankoopt, derhalve voor verevening in aanmerking komen.

In de periode welke voor het huidige geding van belang is – eerst later, bij de beschikking 16-58, is het stelsel veranderd – was de verevening als zodanig verbonden met het verkrijgen van het schroot door het Gemeenschappelijk Bureau; voordat de koop werd gesloten, was geen bijzonder bewijs vereist. De bewijzen van invoer genoemd in de algemene voorwaarden van het Gemeenschappelijk Bureau, zijn slechts een constitutief element en een voorwaarde in de koopovereenkomst.

Verweerster antwoordt hierop, dat de aankoop of de invoer van het schroot niet bepalend is; het recht op verevening wordt in de basisbeschikkingen geregeld. Verzoeksters vergeten, dat de uitvoer-

verklaringen de hoeveelheden schroot, waarop zij betrekking hebben, niet vertegenwoordigen, doch alleen van belang zijn als bewijsstukken. Wanneer de inhoud van dergelijke stukken vals is, kunnen daaruit geen rechten voortvloeien.

c) *Verzoeksters* wijzen er op, dat in twee van de zes onderhavige globale contracten het schroot uitdrukkelijk wordt aangeduid als substitutieschroot; zij zijn van mening, dat de andere contracten eveneens betrekking hadden op substitutieschroot, dat wil zeggen gemeenschapsschroot dat voor later in te zamelen scheepssloopschroot voorlopig in de plaats treedt (ruiling of vervanging) door de toekenning van uitvoerrechten op grond van door de nationale regeringen opgestelde verklaringen en daardoor bevoorrecht is. Dit schroot kan dan worden verkocht tegen de hogere prijs welke geldt voor derdelanden schroot. De Hoge Autoriteit schijnt niet te weten, dat substitutieschroot, dat op zichzelf gemeenschapsschroot is, door middel van de verklaringen van de nationale regeringen „ander duur schroot" wordt, dat is gelijkgesteld met derdelanden schroot en dat daardoor tot de verevening wordt toegelaten.

De Hansa had het recht, gemeenschapsschroot te leveren als schroot dat voor verevening in aanmerking kwam, indien zij voor dit schroot de benodigde verklaringen van de bevoegde regeringsinstantie overlegde en indien deze door het Gemeenschappelijk Bureau werden erkend; deze beide voorwaarden zijn in casu vervuld.

Naar aanleiding hiervan merkt *verweerster* op, dat de uitdrukking „substitutieschroot", die in twee van de onderhavige contracten voorkomt, duidt op de eventuele vervanging van het derdelanden schroot, dat daarin wordt bedoeld; overigens is substitutieschroot, in tegenstelling tot scheepssloopschroot, nimmer uitdrukkelijk erkend als schroot dat voor verevening in aanmerking komt. Dat zou trouwens van weinig belang zijn; zelfs indien de mening van verzoeksters wordt gedeeld, dat substitutieschroot, als zijnde „ander duur schroot", voor verevening in aanmerking kan komen, stelt de Hoge Autoriteit, dat de onmisbare voorafgaande voorwaarde, namelijk de aanwezigheid van een gelijke hoeveel-

heid scheepssloopschroot dat voor verevening in aanmerking komt, in casu niet is vervuld.

3. *Beschikt de Hoge Autoriteit tegenover verzoekster over een recht tot terugvordering?*

Verzoeksters zijn van mening, dat de Hoge Autoriteit van haar niet de teruggave van ten onrechte betaalde vereveningsbedragen kan vorderen.

a) Het sluiten van de overeenkomsten tot levering van schroot en de vaststelling van de voorwaarden, volgens welke de verkoper recht had op het gedeelte van de koopprijs dat werd gevormd door de vereveningsuitkering, zijn tot stand gebracht door de organen van de Hoge Autoriteit. Het Fonds had met name tot taak de verklaringen omtrent het recht op verevening te verifiëren.

Er kan geen sprake zijn van teruggave van betalingen die het Gemeenschappelijk Bureau ten onrechte voor rekening van verzoeksters heeft gedaan; verzoeksters hebben geen fout begaan, terwijl hetzelfde niet kan worden gezegd van verweerster. De Hoge Autoriteit kan met betrekking tot de vereisten voor een rechtsgeldige betaling aan verzoeksters geen hogere eisen stellen dan die, welke zij zelf tegenover degeen tot wie de betaling zich richtte contractueel heeft vastgelegd en welke zij bij de uitvoering van de overeenkomst als voldoende heeft beschouwd. In casu heeft de betaling trouwens plaatsgehad, voordat verweerster of het Fonds de verklaring had gezien.

Verweerster ontkent, dat het Gemeenschappelijk Bureau ooit globale overeenkomsten heeft gesloten krachtens een delegatie van bevoegdheden van de Hoge Autoriteit of van het Fonds; de organen van de Hoge Autoriteit hebben evenmin de voorwaarden vastgesteld, volgens welke de verkopers aanspraak konden maken op het gedeelte van de koopprijs dat wordt gevormd door de vereveningsuitkering; immers, de verkopers hebben geen recht op verevening, doch uitsluitend de schrootverbruikende ondernemingen.

Afgezien daarvan is er geen enkele aanleiding voor een onderzoek naar bedriegelijke handelingen, wanneer later blijkt, dat de stukken op grond waarvan de vereveningsuitkering moet worden betaald, vals zijn. Terugbetaling moet geschieden, daar de juridische voorwaarden voor de uitkering van de vereveningsbedragen in dit geval niet zijn vervuld.

b) *Verzoeksters* stellen, dat de terugvorderingsactie evenmin kan worden gebaseerd op ongerechtvaardigde verrijking, waarvan in casu geen sprake is; immers, de schrootprijs is steeds gelijk aan de binnenlandse prijs, ongeacht de herkomst van het schroot.

Verweerster is van mening, dat de stelling, dat verzoeksters niet zijn verrijkt, niet juist is. Zij hebben een vereveningsuitkering ontvangen zonder daarop recht te hebben en beschikken bovendien tegenover de verkoper over een rechtsvordering tot schadevergoeding.

Ten onrechte zijn verzoeksters van mening, dat zij steeds alleen de binnenlandse prijs betalen voor haar schroot. In werkelijkheid wordt uit een juridisch oogpunt bezien haar geldelijke verplichting ten opzichte van de verkoper gevormd door de prijs van de wereldmarkt, en niet door de prijs van gemeenschapsschroot; voor derdelanden schroot heeft de verevening tot gevolg, dat zij de hogere prijs niet behoeven te betalen.

Overigens kan niet met recht worden ontkend, dat naar het recht van de Gemeenschap de verplichting bestaat tot teruggave van ten onrechte betaalde bedragen. Het betreft hier elementaire rechtsbeginselen, welke alle Staten van de Gemeenschap gemeen hebben, en die derhalve eveneens moeten worden opgenomen in het gemeenschapsrecht. Deze beginselen gelden vooral op het gebied van publiekrecht, dat in casu bepalend is, daar de schrootverevening van publiekrechtelijke aard is. De bepalingen van Duits recht omtrent ongerechtvaardigde verrijking zijn hier niet van toepassing.

c) Uitgaande van de opvatting dat niet de ondernemingen afzonderlijk, doch alle schrootverbruikers gezamenlijk van de verevening voordeel trekken, zijn *verzoeksters* van mening, dat eventuele nadelige gevolgen niet behoren te worden gedragen door de ondernemingen die toevallig het litigieuze schroot hebben ontvangen, doch door alle verbruikers die deel hebben aan de vereveningsinstelling, dat wil zeggen door het Fonds zelf; het Fonds moet dus de schade dragen.

Verweerster antwoordt, dat de ondernemingen dragers van rechten en plichten zijn; het Fonds (en de regionale bureaus) zijn niet meer dan de organisatorische instanties voor de toepassing van de verevening. Verzoeksters zijn partij bij de koopovereenkomsten en moeten daarom de schade dragen die voortvloeit uit de gebrekkige levering door de verkoper. Het is normaal, dat ieder alleen rechtsbetrekkingen heeft met zijn voorganger, die de enige is met wie een rechtsband hem verbindt; bijgevolg moet het Fonds zich richten tot verzoeksters en kunnen deze op haar beurt schadeloosstelling verlangen van haar rechtsvoorganger, de Hansa. Nu verzoeksters schade hebben geleden, zijn zij ten onrechte van mening, dat zij deze op de Gemeenschap kunnen afwentelen; zij behoren integendeel zelf de gevolgen van haar rechtspositie te dragen.

4. Welk schroot is aan verzoeksters geleverd?

a) *Verzoeksters* zijn ten slotte van mening, dat de voornaamste voorwaarde voor het instellen van een actie tot terugvordering deze is, dat het schroot dat haar werkelijk is geleverd identiek is met het schroot dat volgens de Hoge Autoriteit niet voor verevening in aanmerking kwam. Deze identiteit is niet bewezen; de mededelingen van de D.S.V.G. aan het Fonds zijn niet juist. De D.S.V.G. was niet in staat aan de hand van haar eigen gegevens vast te stellen welke hoeveelheden schroot, die beweerdelijk niet voor verevening in aanmerking kwamen, zijn geleverd ter uitvoering van elk van de contracten, noch welke rechtsopvolgers van de Hansa dit schroot hebben ontvangen.

De door de D.S.V.G. overgelegde cijfers berusten op een verdeling die de D.S.V.G. en de Hansa gezamenlijk hebben opge-

steld, voornamelijk op grond van schattingen. Deze kunnen dus voor verweerster niet als bewijsmiddel dienen. Volgens de documenten die zij van de D.S.V.G. ontvingen, hebben verzoeksters steeds derdelanden schroot ontvangen. Verzoeksters geven een aantal voorbeelden, ten bewijze dat de identiteit van het geleverde schroot niet buiten iedere twijfel is komen vast te staan; zij verklaren zich overigens bereid de bewijzen van toewijzing en de vrachtbrieven aan het Hof over te leggen, zonder daarmede echter te willen erkennen dat de bewijslast op haar rust.

Verweerster ontkent, dat de gegevens van de D.S.V.G. slechts op een schatting berusten; de D.S.V.G. heeft integendeel aangetoond, door de hoeveelheden tot op een kilogram nauwkeurig uit te rekenen, dat zij in haar rapport is uitgegaan van nauwkeurige gegevens. Verzoeksters insinueren wel, dat verschillende schrootsoorten door elkander zijn geleverd, doch leveren daarvoor geen enkel positief bewijs.

Verweerster stelt voorts, dat in twee van de litigieuze globale contracten (62/VAR/130 en 70/VAR/1456) de ontkenning van de identiteit geen enkele zin heeft, daar het schroot, dat ter uitvoering van deze beide globale contracten is geleverd, bij uitzondering niet voor verevening in aanmerking kwam („zwart" schroot), hoewel het was aangeduid als scheepssloopschroot. Op grond van de vier andere globale contracten is ook „wit" schroot geleverd, doch niet vermengd met „zwart" schroot.

Verweerster merkt voorts op, dat in de maand oktober 1958 het Fonds zich bereid verklaarde in Duitsland een actie tot terugvordering aanhangig te maken tegen de Hansa, daarbij optredende als gemachtigde van de ondernemingen aan wie schroot was geleverd dat niet voor verevening in aanmerking kwam; verzoeksters hebben toen de juistheid van de door het Fonds verschafte cijfers omtrent de hoeveelheden zwart schroot niet in twijfel getrokken, hoewel zij er belang bij hadden zulks te doen.

De Hoge Autoriteit gaat de door verzoeksters genoemde voorbeelden nauwkeurig na en komt tot de conclusie, dat de bewijskracht van de documenten van de D.S.V.G. onaantastbaar is. Ove-

rigens zijn de tegenwerpingen van verzoeksters omtrent de identiteit van het litigieuze schroot niet ter zake dienend; nu de verschillende soorten schroot door elkander zijn geleverd, kan de identiteit rechtens niet van belang zijn.

Met betrekking tot de bewijslast wijst de Hoge Autoriteit er op, dat, gezien de nauwe banden die bestaan tussen de D.S.V.G. en de gemeenschap van schrootverbruikers, welke gemeenschap door een overeenkomst tussen de ondernemingen tot stand is gebracht, de gegevens van de D.S.V.G. in laatste instantie afkomstig zijn van verzoeksters zelf.

b) *Verzoeksters* stellen, dat de gevorderde bedragen niet juist zijn. Zij wijzen op het bestaan van enkele verschillen; daar zij de cijfers niet kunnen controleren, menen zij de juistheid van de gevorderde bedragen te moeten bestrijden en eisen zij van verweerster het bewijs, dat de bedragen juist zijn berekend.

Verweerster antwoordt, dat de vereveningsuitkeringen van het Fonds steeds slechts een voorlopig karakter dragen; bijgevolg spreekt het vanzelf dat er verschillen zijn (overigens uiterst geringe) met de door de Hoge Autoriteit gevorderde bedragen.

Verzoeksters zijn overigens in de gelegenheid de juistheid van de door de Hoge Autoriteit genoemde getallen te verifiëren; er is geen enkele aanleiding om alle berekeningen van het Fonds aan het Hof over te leggen. Het geschil betreft uitsluitend de vraag, of het schroot waarvoor vereveningsbetalingen zijn gedaan voor verevening in aanmerking kwam en, zo niet, of terugstorting van de betaalde bedragen van de betrokken ondernemingen kan worden gevorderd. Ook wanneer het Fonds een vergissing had gemaakt en voor een bepaalde aankoop te hoge vereveningsbedragen had uitgekeerd, zou de Hoge Autoriteit gerechtigd zijn het teveel betaalde terug te vorderen; doch dit is voor de onderhavige zaak van geen belang.

c) *Verzoeksters* hebben er bezwaar tegen, dat in geen van de beschikkingen betreffende de terugvordering rekening is gehouden met het feit dat zij zelf, door het storten van bijdragen, hebben medebetaald aan de litigieuze vereveningsbedragen.

Verweerster antwoordt, dat het niet mogelijk is compensatie toe te passen met de ten onrechte uitbetaalde vereveningsbedragen, voordat de afrekeningen definitief zijn vastgesteld. Trouwens, niet alleen verzoeksters, doch alle schrootverbruikende ondernemingen van de Gemeenschap, die de bijdragen hebben betaald welke nodig waren voor de verevening van het litigieuze schroot, hebben recht op compensatie; dit recht is nog niet geconcretiseerd, daar het noodzakelijk zal zijn hiervoor nieuwe, zeer uitvoerige berekeningen te maken.

E. SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN DE GOEDE TROUW

Verzoeksters merken op, dat nog geen definitieve afrekening van de vereveningsinstelling is overgelegd; zij kunnen dus nog geen compensatie geldend maken van de te veel gestorte bijdragen met de vorderingen van de Hoge Autoriteit tot terugbetaling van vereveningsuitkeringen.

Voorts wordt de vereveningsinstelling inmiddels geliquideerd; in geval het Hof de beschikking van de Hoge Autoriteit niet nietig zou verklaren, lopen verzoeksters dus het gevaar, dat zij de gevorderde bedragen aan het Fonds zouden moeten betalen zonder later haar eigen vorderingen tot schadevergoeding op het Fonds te kunnen innen.

Het beginsel van de goede trouw zou dus worden geschonden, indien verzoeksters op dit tijdstip tot betaling werden gedwongen. Zij verzoeken daarom subsidiair, dat de zaak zal worden aangehouden totdat de organen van de financiële instelling de definitieve afrekening, eventueel met vaststelling van een bepaalde termijn, hebben opgesteld.

Verweerster antwoordt, dat het beginsel van de goede trouw geenszins wordt geschonden, wanneer zij, op een tijdstip waarop nog geen definitieve afrekening is opgesteld, in verband met de vroegere werkzaamheid van de vereveningsinstelling maatregelen treft om een geschil uit de weg te ruimen, dat zij heeft onderzocht en wanneer zij daarbij vaststelt, welke vereveningsuitkeringen ten onrechte aan sommige ondernemingen ten goede zijn gekomen.

De liquidatie van het Fonds raakt uitsluitend het vermogen van het Fonds zelf, doch heeft geen enkele invloed op een tegen verzoeksters gerichte vordering tot terugbetaling, en bijgevolg op de vraag, of het beginsel van de goede trouw door het optreden van de Hoge Autoriteit is geschonden.

Het is in het belang van alle ondernemingen van de Gemeenschap, die aan de verevening hebben deelgenomen, dat de Hoge Autoriteit onverwijld de maatregelen neemt, welke nodig zijn teneinde tot een definitieve afrekening te geraken. Er bestaat dus geen grond voor aanhouding van het onderhavige geding.

F. COMPENSATIE

Bij brieven, voorafgaande aan het onderhavige geding, hebben de *verzoeksters* Ruhrstahl A.G. (zaak 5/59), Bochumer Verein (zaak 9/59) en Hüttenwerk Oberhausen (zaak 12/59) een recht op compensatie doen gelden, gebaseerd op een vordering tot schadevergoeding. De zeven andere verzoeksters hebben zich in de verzoekschriften het recht voorbehouden schadevergoeding te eisen en deze vorderingen in compensatie te brengen. Subsidiair en voorzover nodig dienen alle verzoeksters bij repliek een vordering tot schadevergoeding in ter hoogte van de bedragen die in de bestreden beschikkingen van haar worden gevorderd.

De compensatie wordt gemotiveerd met een beroep op een onjuist handelen van de organen van de Hoge Autoriteit, doordat deze talrijke voorschriften hebben geschonden en slechts zeer onvoldoende toezicht hebben uitgeoefend. De vordering tot schadevergoeding, waarop de compensatie berust, beloopt hetzelfde bedrag als dat waarvan de Hoge Autoriteit terugstorting vordert, daar de prijs van het litigieuze schroot door het onjuiste optreden van de organen van de financiële instelling voor verzoeksters met dit aanvullende bedrag is verhoogd. De vorderingen van verzoeksters kunnen worden gecompenseerd met die van verweerster, aangezien het Fonds, het Gemeenschappelijk Bureau en de regionale bureaus een eenheid vormen. Voorts zijn deze vorderingen opeisbaar. Zelfs indien het recht op terugvordering tot het publiekrecht behoort, kan niettemin compensatie met civielrechtelijke vorderingen worden gevorderd.

Zonder in te willen gaan op de vraag of in een beroep tot nietigverklaring een dergelijk compensatieverzoek formeel ontvankelijk is, meent *verweerster,* dat de vordering niet voldoende met redenen is omkleed.

Verzoeksters vereenvoudigen te zeer, wanneer zij het Fonds, het Gemeenschappelijk Bureau en de regionale bureaus als een geheel beschouwen, teneinde een samenhang te bewijzen die in werkelijkheid ontbreekt.

In feite zijn deze drie organen verschillende rechtspersonen; ter fundering van een vordering tot schadevergoeding hadden verzoeksters nauwkeuriger moeten uiteenzetten, welke instanties of organen onjuist hebben gehandeld, waarin de fout precies bestond, of de vorderingen van civielrechtelijke aard waren of berustten op een dienstfout en ten slotte en vooral, op welke feiten de vordering wegens een dienstfout gebaseerd is.

Er bestaat geen wettelijke grondslag voor een aansprakelijkheid van het Gemeenschappelijk Bureau of het Fonds voor een fout van de D.S.V.G., laat staan dus van de Hoge Autoriteit.

Teneinde een vordering op grond van een aansprakelijkheid wegens dienstfout te motiveren, hadden verzoeksters moeten aantonen

de aard en de omvang van de aan haar toegebrachte schade;

het bestaan van een dienstfout, dat wil zeggen van een culpoos handelen;

het causaal verband tussen de dienstfout en de schade.

De door verzoeksters geleden schade kan in het onderhavige geval niet door een fout van de organen van de vereveningsinstelling zijn veroorzaakt; er is trouwens geen sprake van een dienstfout.

IV. Procedure

Overwegende dat de beroepen met inachtneming van de vormvoorschriften en de gestelde termijnen zijn ingediend;

dat de zaken zijn gevoegd en de procedure normaal is verlopen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I. Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de beroepen

Overwegende dat geen exceptie van niet-ontvankelijkheid is opgeworpen;

dat ook ambtshalve tegen de ontvankelijkheid geen bezwaar bestaat;

Overwegende dat moet worden erkend, dat de vennootschap Mannesmann A.G., die de beschikkingen bestrijdt welke tegen de vennootschappen Mannesmann Hüttenwerke A.G. en Hahnsche Werke A.G. zijn uitgevaardigd, bevoegd is om in rechte op te treden, daar zij zich als rechtsopvolgster van deze beide ondernemingen bij voorbaat wil wapenen tegen een formele wijziging van de executoriale titel;

dat zij derhalve een rechtstreeks belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring;

II. Ten principale

1. HET MIDDEL ONBEVOEGDHEID

a) Overwegende dat verzoeksters aanvoeren, dat de Hoge Autoriteit ten onrechte uit artikel 92 van het Verdrag E.G.K.S. haar formele bevoegdheid tot het geven van de bestreden beschikkingen afleidt;

Overwegende dat in dit verband in de eerste plaats moet worden vastgesteld, dat de bestreden beschikkingen niet alleen zijn gebaseerd op artikel 92, doch ook op artikel 53, alsmede op de beschikkingen 14-55 van 26 maart 1955 en 2-57 van 26 januari 1957, welke berusten op artikel 53 en welker wettigheid niet wordt bestreden;

dat artikel 92 alleen aangeeft, welk rechtskarakter bepaalde beschikkingen van de Hoge Autoriteit hebben in verband met de mogelijkheid tot tenuitvoerlegging, doch dat het niet bepaalt, in welke gevallen de Hoge Autoriteit bevoegd is tot het geven van

executoriale beschikkingen, dat wil zeggen beschikkingen waaruit geldelijke verplichtingen voortvloeien;

dat het onjuist is te stellen, dat het Verdrag zelf in de bepalingen welke betrekking hebben op heffingen, dwangsommen en boetes, een limitatieve opsomming geeft;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit aan artikel 53, waarop de bestreden beschikkingen zijn gebaseerd, de bevoegdheid ontleent tot het oprichten van financiële instellingen; dat zij voorts krachtens dit artikel is gemachtigd, aan de ondernemingen geldelijke verplichtingen op te leggen en deze kracht bij te zetten door executoriale beschikkingen op grond van artikel 92;

dat de financiële instellingen bedoeld in artikel 53 dienen voor de verkrijging en de verdeling van financiële middelen; dat in de beschikkingen, waarbij deze instellingen worden opgericht, derhalve ook de wijze van tenuitvoerlegging van een verplichte heffing ten bate van een dergelijke instelling kan worden geregeld;

Overwegende dat naar de beschikkingen 14-55 en 2-57, waarbij een financiële instelling is opgericht die de regelmatige bevoorrading met schroot van de gemeenschappelijke markt ten doel heeft, de schrootverbruikende ondernemingen van de Gemeenschap verplicht zijn tot het betalen van bijdragen en dat daarbij uitdrukkelijk is voorgeschreven, dat de Hoge Autoriteit voor de inning van de gelden executoriale beschikkingen kan geven;

dat de Hoge Autoriteit stelt, dat zij door deze bepalingen niet alleen is gemachtigd tot het heffen van bijdragen, doch ook tot de gedwongen inning van vorderingen ontstaan doordat uit bedoelde bijdragen ten onrechte vereveningsuitkeringen aan derden zijn uitbetaald, alhoewel de beschikkingen 14-55 en 2-57 deze mogelijkheid niet uitdrukkelijk voorzien;

Overwegende dat, nu een uitdrukkelijke bepaling hieromtrent in de beschikkingen ontbreekt, de vraag rijst, of de terugvordering van ten onrechte uitgekeerde vereveningsbedragen het nood-

zakelijke tegenwicht vormt van de verplichte bijdragen en van het recht op verevening, voorzien in de beschikkingen betreffende de vereveningsinstelling, en of strekking en doel van de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging welke in deze beschikkingen aan de Hoge Autoriteit is toegekend impliceren, dat op dezelfde wijze via executoriale beschikkingen, ten onrechte gedane vereveningsbetalingen kunnen worden teruggevorderd;

Overwegende dat het steeds mogelijk is, dat bij de toepassing van de verevening, waaraan de talrijke schrootverbruikende ondernemingen van de zes landen van de Gemeenschap verplicht zijn onderworpen, vergissingen optreden bij de uitbetaling van vereveningsbedragen, en dat derhalve moet worden erkend, dat de rechtsgrond voor de verplichting tot betaling van de heffing een terugvorderingsrecht van de administratie met zich brengt, aangezien bij het onbreken van deze mogelijkheid het vereveningssysteem van de beschikkingen 14-55 en 2-57 niet behoorlijk zou kunnen functioneren;

dat er derhalve geen uitdrukkelijke goedkeuring nodig was voor de uitoefening van het recht op terugvordering, daar dit hetzelfde rechtskarakter heeft als het recht op verevening en de verplichting tot betaling van de heffing;

dat derhalve de Hoge Autoriteit inderdaad de formele bevoegdheid toekwam om vast te stellen dat er een verplichting tot terugbetaling bestond en om dit recht op terugbetaling met een executoriale beschikking kracht bij te zetten;

b) Overwegende in materieel opzicht, dat verzoeksters met betrekking tot de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit aanvoeren, dat deze van de bevoegdheid van artikel 92 tot het geven van een executoriale administratieve beschikking zou hebben gebruikgemaakt om zich een privaatrechtelijke titel te verschaffen;

dat naar de mening van verzoeksters weliswaar niet kan worden ontkend, dat in het stelsel van de schrootverevening de heffing en de vereveningsbetalingen van publiekrechtelijke aard zijn, doch dat het recht op terugvordering van eenmaal betaalde vereverenings-

bedragen in het onderhavige geval berust op een privaatrechtelijke rechtsverhouding; dat toch het Fonds, of de D.S.V.G. handelende in opdracht van het Fonds, geen betalingen heeft verricht aan verzoeksters, hetgeen zou hebben gewezen op een uit de beschikkingen van de Hoge Autoriteit voortvloeiende publiekrechtelijke aanspraak, doch, zoals verweerster erkent, aan de schrootleveranciers, hetgeen betekent dat verzoeksters daardoor zijn ontslagen van een privaatrechtelijke verplichting, welker bestaan zij overigens uitdrukkelijk ontkennen;

Overwegende dat de structuur van de schrootverevening in haar geheel genomen van publiekrechtelijke aard is; dat dit stelsel ten doel heeft te bereiken, dat de prijs van derdelanden schroot ten gunste van de verbruikers van dit schroot wordt verlaagd;

dat, onverschillig of deze verlaging tot stand komt door het toekennen van subsidies in afzonderlijke gevallen of door een algehele vermindering van de prijs, het hier steeds een administratieve handeling betreft, waaruit subjectieve rechten voortvloeien en welker karakter niet wordt gewijzigd door het optreden van een privaatrechtelijk element, zoals de beweerde delging van de schuld;

2. *DE GEGRONDHEID VAN DE STELLINGEN VAN DE HOGE AUTORITEIT*

Overwegende dat, nu de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit en de wijze van terugvordering van bepaalde vereveningsbedragen geen bedenkingen opleveren, in de eerste plaats dient te worden onderzocht, of verzoeksters uit enigen hoofde kunnen worden beschouwd als schuldenaren van de vereveningsbedragen welke het Gemeenschappelijk Bureau ten onrechte heeft uitbetaald;

dat, zonder dat behoeft te worden nagegaan welke juridische oorzaak aan de betreffende overeenkomsten ten grondslag lag en in hoeverre deze overeenkomsten voor verzoeksters rechtsgevolgen hadden, dergelijke gevolgen alleen denkbaar zijn, indien op grond van de aankoop van schroot door het Gemeenschappelijk Bureau,

a) verzoeksters voor de betaling van de vereveningsbedragen aansprakelijk waren of

b) subsidiair zij de risico's voor een dergelijke betaling droegen, ofwel

c) zij daardoor ongerechtvaardigd waren verrijkt;

a) Overwegende dat uit de in het onderhavige geding overgelegde stukken, meer in het bijzonder uit de briefwisseling tussen het Gemeenschappelijk Bureau en de Hansa, waarbij de globale contracten werden bevestigd — welke stukken door partijen niet worden bestreden — volgt, dat de overeenkomsten betreffende de aankoop en de levering van schroot tot stand zijn gekomen tussen het Gemeenschappelijk Bureau, orgaan van de Hoge Autoriteit, en de Hansa;

dat volgens de orderbevestigingen de koopovereenkomsten betrekking hadden op schroot, dat volgens uitdrukkelijke specificatie voor verevening in aanmerking kwam; dat dit bovendien de kennelijke bedoeling van alle betrokkenen was;

Overwegende dat artikel 4, met name het vierde lid, van de algemene voorwaarden die deel uitmaakten van de overeenkomsten die het Gemeenschappelijk Bureau met de schrootleveranciers afsloot, bepalingen inhield omtrent de rechtstreekse controle van het Fonds of van zijn vertegenwoordigers op het voornaamste kenmerk der verkochte goederen, te weten dat zij behoorden tot bepaalde min of meer duidelijk omschreven soorten schroot die voor verevening in aanmerking kwamen;

dat derhalve verzoeksters niet tot enige controle verplicht en derhalve in genen dele aansprakelijk waren, tenzij zou worden bewezen, dat zij wisten of hadden behoren te weten, dat het schroot betrof dat valselijk was opgegeven als schroot dat voor verevening in aanmerking kwam; dat echter hieromtrent geen bewijs is geleverd en ook geen bewijsaanbod is gedaan;

b) Overwegende dat omtrent de betaling van de vereveningsbedragen door het Fonds moet worden opgemerkt, dat volgens bovengenoemde algemene voorwaarden, in het bijzon-

der het laatste lid van artikel 4, het Fonds de betalingen eerst mocht verrichten na de vervulling van de controlewerkzaamheden welke, zoals zojuist uiteengezet, op het Fonds rustten, en in opdracht van het Gemeenschappelijk Bureau; dat hierbij vaststond, nog steeds volgens de algemene voorwaarden, dat de betaling moest worden opgeschort, indien de „geringste twijfel" bestond omtrent de bewijskracht van de stukken op grond waarvan het schroot voor de verevening in aanmerking kwam;

dat verzoeksters derhalve voor de betaling van de verevening geen enkel risico op zich hebben genomen, zoveel te minder nu aan haar nimmer vereveningsbetalingen zijn verricht, doch alle benodigde stortingen rechtstreeks aan de leveranciers werden gedaan door tussenkomst van de D.S.V.G., die voor Duitsland het regionale bureau van het Gemeenschappelijk Bureau en van het Fonds was;

c) Overwegende dat voorts niet kan worden aangenomen, dat verzoeksters ongerechtvaardigd zijn verrijkt;

dat immers de verevening ten doel had, het prijsverschil tussen het duurdere derdelanden schroot en het schroot dat binnen de gemeenschappelijke markt werd ingezameld op te heffen;

dat volgens de beginselen van het vereveningsstelsel deze bijkomende last niet werd gedragen door de afzonderlijke ondernemingen op grond van de door deze ontvangen hoeveelheden derdelanden schroot, doch door de schrootverbruikers gezamenlijk, waarbij het Fonds een bemiddelende rol speelde;

Overwegende dat de vereveningsuitkeringen voor verzoeksters dus geen verrijking betekenden, bestaande in een prestatie waarvan zij rechtstreeks voordeel trokken, doch het gevolg waren van een systeem waarbij de prijs van het geleverde schroot tot die van de binnenlandse markt werd teruggebracht;

dat bovendien alleen dan een vordering tot terugbetaling wegens ongegronde verrijking kan worden ingesteld, indien in

de betrekkingen tussen partijen elke rechtsoorzaak voor de verrijking ontbreekt;

Overwegende echter dat een dergelijke rechtsoorzaak hier wèl bestaat, zulks onafhankelijk van de vraag of de vereveningsbedragen, te weten het verschil tussen de prijs van de binnenlandse markt en de prijs bij invoer, aan de schrootverkopers rechtstreeks zijn betaald, of dat zij aan verzoeksters zelf zijn betaald om deze in staat te stellen, derdelanden schroot te kopen in plaats van schroot dat uit de Gemeenschap zelf afkomstig is;

Overwegende dat de vereisten voor een vordering uit ongerechtvaardigde verrijking derhalve in het onderhavige geval ontbreken;

Overwegende bijgevolg dat de litigieuze beschikkingen wegens schending van uitvoeringsregelingen van het Verdrag behoren te worden nietigverklaard;

Overwegende dat deze conclusie overigens niet afdoet aan het recht van de Hoge Autoriteit, op te treden tegen degenen die het bedrog hebben gepleegd en tegen degenen die daarvan hebben geprofiteerd;

Overwegende dat na de voorgaande overwegingen geen onderzoek meer behoeft te worden ingesteld naar de andere grieven van verzoeksters, in het bijzonder de grief van gebrekkige motivering;

Kosten

Overwegende dat, nu verweerster in het ongelijk is gesteld, zij krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Partijen gehoord in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 15, 33, 53, 80 en 92 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

HET HOF VAN JUSTITIE

Recht doende,

Vernietigt de beschikkingen van de Hoge Autoriteit van 6 januari 1959, „betreffende de terugbetaling van voorlopige vereveningsuitkeringen welke door het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot zijn gedaan" aan de ondernemingen Mannesmann Hüttenwerke A.G., Hahnsche Werke A.G., Ruhrstahl A.G., Gussstahlwerk Gelsenkirchen A.G., Gussstahlwerke Witten A.G., Niederrheinische Hütte A.G., Bochumer Verein für Gussstahlfabrikation A.G., Stahlwerke Bochum A.G., August Thyssen-Hütte A.G., Hüttenwerk Oberhausen A.G., Phoenix-Rheinrohr A.G.;

Veroordeelt de Hoge Autoriteit in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vier april negentienhonderdzestig.

A. M. Donner L. Delvaux
O. Riese Ch. L. Hammes N. Catalano

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vier april negentienhonderdzestig.

De Griffier, *De President,*
A. Van Houtte A. M. Donner